



Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Кзз 1133/2018
07.11.2018. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Невенке Важић, председника већа, Веска Крстајића, Биљане Синановић, Милунке Цветковић и Драгана Аћимовића, чланова већа, са саветником Врховног касационог суда Снежаном Меденицом, као записничарем, у кривичном предмету окривљеног АА, због кривичног дела ометање службеног лица у вршењу службене дужности из члана 23. став 1. Закона о јавном реду и миру, одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног–адвоката Ружице Филиповић, поднетом против правноснажних пресуда Основног суда у Врању К бр.417/17 од 11.01.2018. године и Вишег суда у Врању1Кж1 бр.117/18 од 27.04.2018. године, у седници већа одржаној дана 07. новембра 2018. године, једногласно, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ, као неоснован, захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног АА – адвоката Ружице Филиповић, поднет против правноснажних пресуда Основног суда у Врању К бр.417/17 од 11.01.2018. године и Вишег суда у Врању1Кж1 бр.117/18 од 27.04.2018. године, у односу на повреду закона из члана 439. тачка 1) Законика о кривичном поступку, док се исти захтев у осталом делу **ОДБАЦУЈЕ**.

Образложење

Пресудом Основног суда у Врању К бр.417/17 од 11.01.2018. године, окривљени АА оглашен је кривим због извршења кривичног дела ометање службеног лица у вршењу службене дужности из члана 23. став 1. Закона о јавном реду и миру, за које дело му је применом одредаба чланова 64, 65. и 66. КЗ изречена условна осуда, тако што му је утврђена казна затвора у трајању од 6 месеци и истовремено одређено да се ова казна неће извршити уколико окривљени у року од две године од дана правноснажности пресуде не учини ново кривично дело.

Истом пресудом, окривљени је обавезан на плаћање паушала у износу од 5.000,00 динара, у року од 15 дана о дана правноснажности пресуде, под претњом принудног извршења, а оштећени ББ је ради остваривања имовинскоправног захтева упућен на парницу.

Пресудом Вишег суда у Врању1Кж1 бр.117/18 од 27.04.2018. године, одбијена је као неоснована жалба браниоца окривљеног АА – адвоката Ружице Филиповић, а пресуда Основног суда у Врању К бр.417/17 од 11.01.2018. године, потврђена.

Против наведених правноснажних пресуда, захтев за заштиту законитости поднео је бранилац окривљеног АА – адвокат Ружица Филиповић, због повреде закона из члана 485. став 1. тачка 1) ЗКП и „повреде уставног права окривљеног на једнаку заштиту права и на правно средство из члана 36. став 1. Устава Републике Србије“, са предлогом да Врховни касациони суд окривљеног АА ослободи од оптужбе да је извршио предметно кривично дело, те да одлучи да трошкови кривичног поступка падају на терет буџетских средстава Републике Србије.

Након што је примерак захтева за заштиту законитости у смислу одредбе члана 488. став 1. ЗКП доставио Републичком јавном тужиоцу, Врховни касациони суд је одржао седницу већа у смислу члана 490. ЗКП, о којој није обавестио Републичког јавног тужиоца и браниоца окривљеног, сходно одредби члана 488. став 2. Законика о кривичном поступку, налазећи да њихово присуство седници већа није неопходно и да није од значаја за доношење одлуке, па је након разматрања списка предмета и правноснажних пресуда против којих је захтев за заштиту законитости поднет, по оцени навода у захтеву, нашао:

Захтев је неоснован у делу у којем се односи на повреду закона из члана 439. тачка 1) ЗКП, док је у осталом делу недозвољен, односно нема законом прописан садржај.

Бранилац окривљеног АА у захтеву за заштиту законитости, као разлог подношења, истиче повреду закона из члана 485. став 1. тачка 1) ЗКП, не наводећи конкретно о којој повреди закона се ради, с тим што из образложења произилази да указује на повреду кривичног закона из члана 439. тачка 1) ЗКП истицањем да је за постојање кривичног дела ометање службеног лица у вршењу службене дужности из члана 23. став 1. Закона о јавном реду и миру потребно да окривљени озбиљно прети службеним лицима да ће их напасти, да покуша да их нападне или да их је напао, те да у радњама окривљеног критичном приликом није било наведених елемената предметног кривичног дела.

Изложене наводе захтева за заштиту законитости браниоца окривљеног, Врховни касациони суд оцењује неоснованим, из следећих разлога:

Кривично дело ометање службеног лица у вршењу службене дужности из члана 23. став 1. Закона о јавном реду и миру чини онај ко прети да ће напасти, покушати да нападне или нападне или на други начин омета службено лице надлежних органа из члана 2. тог закона у вршењу службене дужности, а чланом 2. истог закона прописано је да су надлежни органи за одржавање јавног реда и мира Министарство унутрашњих послова, комунална полиција, инспекцијски органи и други надлежни органи у складу са законом утврђеним делокругом.

Према изреци правноснажне пресуде, окривљени АА је критичном приликом, са умишљајем и у стању урачунљивости, ометао службено лице – полицијског службеника ПУ Врање, оштећеног ББ у вршењу службене дужности – регулисања контроле, пружања помоћи и надзора у саобраћају на путевима и других послова из прописа о безбедности саобраћаја, сходно одредби члана 30. став 2. тачка 9) Закона о полицији, на тај начин што је оштећеном, након предузимања полицијских овлашћења – заустављања и прегледања лица и саобраћајних средстава у смислу члана 64. став 2. тачка 9) Закона о полицији и након предочавања да ће бити сачињен прекршајни налог „ПНС“ због учињеног прекршаја из члана 333. став 1. тачка 78) ЗОБС-а јер се својим возилом непрописно паркирао на тротоару, упутио речи: „Ти ли ми пишеш казну, да ли си нормалан, ја сам само хтео да попијем кафу у кафићу и стварно нисте нормални, само гу ти пиши, ја нећу да гу платим“, а потом је својом десном руком кроз отворен прозор службеног возила, без одобрења, нагло истргао документа из руку полицијског службеника – оштећеног ББ, те се удаљио у правцу центра града.

Законска дефиниција кривичног дела ометање службеног лица у вршењу службене дужности из члана 23. став 1. Закона о јавном реду и миру, приликом одређивања радње извршења овог кривичног дела, на крају употребљава описну формулацију према којој ово дело постоји ако се овлашћено службено лице омета у обављању послова и „на други начин“, а што представља фактичко питање које суд решава у сваком конкретном случају.

Како је окривљени АА, према изреци правноснажне пресуде, поступајући на напред наведени начин ометао службено лице – полицијског службеника ПУ Врање, оштећеног ББ у вршењу службене дужности упућивањем речи наведених у изреци првостепене пресуде, након чега је из руку оштећеног својом десном руком кроз отворен прозор службеног возила, без одобрења, нагло истргао документа и удаљио се, то је очигледно да је окривљени критичном приликом својим понашањем отежао вршење – обављање послова овлашћеним службеним лицима, за које радње је и оглашен кривим правноснажном пресудом. Стога су супротни наводи браниоца окривљеног, којима се указује да у радњама окривљеног нема елемената предметног кривичног дела и да је правноснажном пресудом учињена повреда кривичног закона из члана 439. тачка 1) ЗКП, оцењени неоснованим.

У преосталом делу, исти захтев је одбачен, из следећих разлога:

Одредбом члана 484. Законика о кривичном поступку, прописано је да се у захтеву за заштиту законитости мора навести разлог за његово подношење (члан 485. став 1. ЗКП), а у случају из члана 485. став 1. тачка 2) и 3) овог законика мора се доставити и одлука Уставног суда или Европског суда за људска права.

Када се захтев подноси због повреде закона (члан 485. став 1. тачка 1) ЗКП), окривљени преко свог браниоца, а и сам бранилац који у корист окривљеног предузима све радње које може предузети окривљени (члан 71. тачка 5) ЗКП), такав захтев може поднети само из разлога прописаних одредбом члана 485. став 4. ЗКП, дакле због повреда одредаба члана 74, члана 438. став 1. тачка 1)

и 4) и тачка 7) до 10) и став 2. тачка 1), члана 439. тачка 1) до 3) и члана 441. став 3. и 4, учињених у првостепеном поступку и у поступку пред апелационим судом.

При томе, обавеза навођења разлога за подношење захтева због повреде закона, подразумева не само формално означавање о којој повреди закона се ради, већ и указивање на то у чему се она састоји.

Бранилац окривљеног, као разлог за подношење захтева за заштиту законитости, у образложењу захтева истиче повреду закона из члана 438. став 2. тачка 1) ЗКП, због које је подношење захтева дозвољено окривљеном преко браниоца. Међутим, у вези са овом повредом закона, бранилац истиче да је у изреци првостепене пресуде суд другачије описао предметни догађај у односу на опис који је дат у диспозитиву оптужног предлога, на који начин је повредио објективни идентитет оптужног предлога и побијане првостепене пресуде, што би представљало повреду закона из члана 438. став 1. тачка 9) ЗКП, али не наводи ниједном речју у чему се ова повреда састоји, већ с тим у вези истиче да у току поступка првостепени суд није правилно оценио све изведене доказе, да је преуранио са оценом да је окривљени извршио предметно кривично дело, да чињенични опис оптужног предлога није потврђен исказом оштећеног и сведока на главном претресу, те полемиче са оценом одбране окривљеног и исказа саслушаних сведока, изнетој у првостепеној пресуди.

Како изложеним наводима захтева бранилац окривљеног у суштини указује на погрешно и непотпуно утврђено чињенично стање и погрешну оцену доказа, из којих разлога окривљеном преко браниоца није дозвољено подношење овог ванредног правног лека, то је захтев за заштиту законитости у овом делу одбачен као недозвољен.

Поред тога, захтевом се указује на повреду закона из члана 438. став 2. тачка 2) ЗКП истицањем да су „у образложењу оспорене пресуде нижестепени судови дали контрадикторан закључак само на основу исказа оштећеног“, те да првостепени суд приликом оцене изведених доказа није образложио због чега је поклатио веру исказу оштећеног и сведока и зашто је „обезвредио“ исказ окривљеног, а из ког разлога није дозвољено подношење захтева за заштиту законитости окривљеном преко браниоца, сходно одредби члана 485. став 4. ЗКП. Стога је захтев и у овом делу одбачен као недозвољен.

Најзад, захтевом се истиче и да је побијаним пресудама учињена повреда уставног права окривљеног на једнаку заштиту права и правно средство из члана 36. став 1. Устава Републике Србије, међутим како бранилац уз захтев није доставио одлуку Уставног суда или Европског суда за људска права којом је утврђено да је окривљеном или другом учеснику у поступку повређено или ускраћено људско право и слобода зајемчено Уставом или Европском конвенцијом о заштити људских права и основних слобода и додатним протоколима, то је Врховни касациони суд оценио да захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног у овом делу нема законом прописан садржај у смислу члана 484. ЗКП.

Из наведених разлога, а на основу одредбе члана 491. став 1. ЗКП у односу на одбијајући део, те на основу члана 487. став 1. тачка 2) у вези са чланом 485. став 4. ЗКП у делу у којем је захтев одбачен као недозвољен, а на основу члана 487. став 1. тачка 3) у вези члана 484. ЗКП у делу у којем је захтев одбачен јер нема законом прописан садржај, донета је одлука као у изреци.

Записничар-саветник
Снежана Меденица, с.р.

За Председника већа-судија
Веско Крстајић, с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић